

BAY Üç Büyülü Kedi Öyküsü UZUNÇIZME

Ann Ruffell

Resimleyen: Jan Lewis

BÜYÜK KÜÇÜK KİTAPLAR

6. BASKI

Okumaya başlayanlar için

BAY UZUNÇIZME

Aileye yeni katılan Bay Uzunçizme, sıradan bir kedi gibi görünmekle birlikte, Selina'larda yaşamaya başladığında şaşırtıcı, heyecanlı ve büyülü olaylar birbirini izler. Kitapta, akıllı kedi Bay Uzunçizme'nin üç değişik öyküsü anlatılıyor:

Beyaz Fil Tezgâhı

Küçük beyaz fil Mendil'in öyküsü

Hayvanat Bahçesi Hırsız

Pis kokan bir hırsızın öyküsü

Bay Uzunçizme'nin Tatili

Harika bir deniz tatilinin öyküsü

BÜYÜK KÜÇÜK KİTAPLAR
dizi

1

Temizlikçi Cadı

2

Minik Ejderha

3

Bay Uzunçizme

4

Büyürlü Süpürge
Servisi

5

Büyürlü Süpürge
Taşımacılığı

6

Sarman Midilli

günışığı
kitaplığı

ISBN 978-975-6227-32-9

9 789756 227329

BÜYÜLÜ KÜÇÜK KİTAPLAR Dizisi 3

BAY UZUNÇIZME
Üç Büyülü Kedi Öyküsü

Yazan: Ann Ruffell

Resimleyen: Jan Lewis

Türkçe yayın editörü: Müren Beykan
İngilizce aslından Türkçeleştiren: Bahadır Argönül
Son okuma: Hande Demirtaş

Özgün adı: *Mr. Wellington Boots, Three Magical Cat Stories*

Metin © Ann Ruffell, 1996

Desenler © Jan Lewis, 1996

Türkçe yayın hakları: Günışığı Kitaplığı, 1998
Yayın hakları, Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Scholastic
Children's Books'tan satın alınmıştır. Tüm yayın hakları saklıdır.
Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni
olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz ve kullanılamaz.

1. baskı: Aralık 1998

6. baskı: Şubat 2014

Her baskı 2000'er adet yapılmıştır.

ISBN 978-975-6227-32-9

www.gunisigikitapligi.com

Kapak tasarımı: Bora Gürsel

Baskı öncesi hazırlık: Neslihan Özceylan

Baskı: Gezegen Basım

[100. Yıl Mah. Matbaacılar Sitesi 2. Cad. No 202/A Bağcılar 34200
İstanbul (0212) 325 71 25 Sertifika 12002]

Günışığı Kitaplığı

bir Mia Organizasyon Restorasyon Yayıncılık Ltd. Şti. kuruluşudur.

Sertifika: 1206-34-12439

Profilo Plaza, Cemal Sahir Sok. 26/28 B3 Mecidiyeköy 34387 İstanbul

Telefon: (0212) 212 99 73

Faks: (0212) 217 91 74

E-posta: info@gunisigikitapligi.com

B ü y ü l ü K ü ç ü k K i t a p l a r

BAY UZUNÇIZME

Ü ç B ü y ü l ü K e d i Ö y k ü s ü

Ann Ruffel

Resimleyen: J a r d . L e w i s .

Türkçe yayın editörü: Müren Beykan

Türkçesi: Bahadır Argönül

g ü n ü ş i ğ i
k i t a p l ı ğ ı

Selina ve arkadaşları için.

Beyaz Fil Tezgâhı

1

Bay Uzunçizme bir cadının kedisiydi, ama bunu kimse bilmiyordu. Selina, annesi, babası ve kardeşi Peter, Bay Uzunçizme'yi bir gün kapının önünde bulmuşlardı. Kedi var gücüyle miyavlıyordu.

“Vah, zavallı küçük şey!” dedi Selina'nın annesi. Kediyi kucığına aldı ve tüylerindeki toz toprağı temizledi.

Zavallı küçük şey, bıyık altından sinsi sinsi gülümsedi ve yemekler de iyiyse burada kalabileceğini düşündü.

“Ne sevimli, değil mi?” dedi Selina. “Onu eve alabilir miyiz? Ona, Bay Uzunçizme adını vereceğim?”

“Neden?” diye sordu Peter.

“Çünkü, çizme giymiş gibi,” dedi Selina.

Onun bir cadının kedisi olduğunu anlamalarının nedeni buydu işte. Tümüyle kapkara değildi; yalnızca dizlerine kadar siyah tüyleri vardı. Geri kalan tüyleri hoş, duman grisi rengindeydi.

“İçeri getir onu,” dedi Selina’nın annesi. “Bir fincan süt verelim; hem, sahibi varmışymış sağa sola soralım.”

Tabii, hiç kimse ona sahip çıkmadı. Cadı, uzun bir tatil için Kapkaranlık Orman’a gitmiş, kedisini kendi başına bırakmıştı.

Bay Uzunçizme bıyık altından sinsi sinsi gülümsedi ve sütün hepsini yalayıp yuttu. Sonra da aç bir ifadeyle başını yana eğdi.

“Çay için aldığımız kaz ciğeri ezmesinden verelim ona,” dedi Selina. Oldum olası ciğer ezmesinden nefret ederdi.

Bay Uzunçizme yine sinsi sinsi gülümsedi. Yaşlı cadı ona yalnızca kokmuş balık kafaları verirdi. Böylece Bay Uzunçizme eve yerleşti;

hazır kedi mamaları ve arada sırada da, çay saati için alınmış kaz ciğeri ezmeleriyle krallar gibi yaşamaya başladı.

Yakında okulda bir bahçe şenliği düzenlenecekti. Selina daha önce hiç böyle bir şenliğe katılmamıştı.

“Satış tezgâhlarının kurulduğu bir tür pazaryeri,” dedi annesi. “Ancak, satış yapanları tanıdığın için, pazardan daha iyidir.”

“Yapacak bir sürü şey bulabileceğin bir tür parti,” dedi babası da. “Ancak, eğer istemiyorsan, hiçbir şey yapman gerekmediği için partiden daha iyidir.”

“Güzel bir cumartesiye ve dolgun bir cep harçlığını boşa harcamaktır,” dedi Peter.

“Ama ben tezgâhların birinde anneme yardım edeceğim,” dedi Selina. “Beyaz Fil tezgâhında.”

Selina daha önce hiç beyaz fil görmemişti. Yalnızca bir seferinde, hayvanat bahçesinde gri renkli sıradan bir fil görmüştü.

“Neden Beyaz Fil tezgâhına yardım etmek

istemiyorsun?” diye sordu Peter’e. Peter, mini golfte babasına yardım edecekti. “Beyaz fillerden korkmuyorsun, değil mi?”

Peter kahkahalarla güldü. “Bilmiyor musun, yoksa?” dedi. “Beyaz Fil tezgâhlarında beyaz fil satılmaz!”

“Ne satılır o zaman, Bay Çokbilmiş?” dedi Selina.

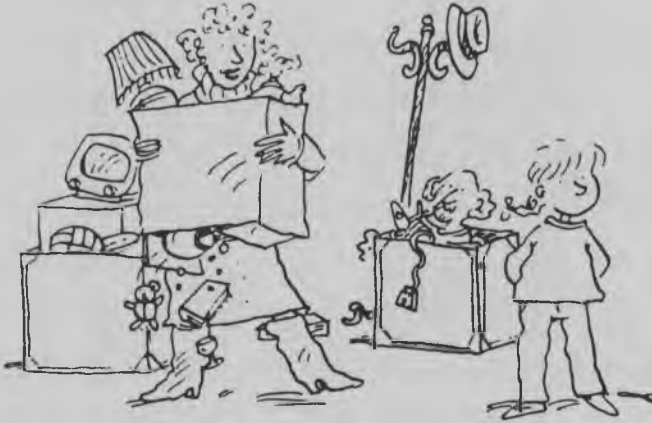
“Eski ıvır zıvır,” diye kıkırdadı Peter.

Selina, Peter’in yanıldığını biliyordu; ama yine de, emin olmak için annesine sordu.

“Doğru,” dedi annesi. “Bir Beyaz Fil tezgâhı, istenmeyen şeylerle doludur. Beyaz filler gibi istenmeyen şeylerle.”

“İnsanlar neden beyaz filleri istemez?” diye ısrar etti Selina. “Ben beyaz fil severim.”

“Doğal ortamlarında, gri fillerin arasın-

da çok dikkat çekerler,” dedi annesi. “Kolayca görülebilecekleri ve avcılarının hepsini vurmalarına neden olabilecekleri için, sürünün diğer filleri onları istemez.”

“Doğru,” dedi babası da, “Ama, ben farklı bir öykü daha biliyorum. Hindistan’da beyaz filler çok değerlidir. Öyle ki, eskiden armağan olarak verirlermiş. Elbette, bir fil için çok geniş bir yer gerekir ve bakımı da pahalıdır. Filler kedilere benzemez.”

Bay Uzunçizme keyifle mırladı.

Selina'nın babası öyküsünü tamamladı.
“Yani, sen memnun olacaklarını düşünsen bile, birçok insan kendisine beyaz bir fil armağan edilmesini istemez.”

“Biri bana beyaz bir fil armağan etse, hiç rahatsız olmazdım,” dedi Selina.

Bay Uzunçizme düşünmeye başladı; ama hiçbir şey söylemedi.

2

Cumartesi günü Selina erkenden kalktı. Günü yaşamak için sabırsızlanıyordu.

“Bir şeyin gerçekleşmesini beklediğinde, sabahlar neden geçmek bilmez?” diye sordu Bay Uzunçizme’ye. “Keşke Beyaz Fil tezgâhlarında gerçek beyaz filler bulunmadığını söylemeseydi bana Peter. Onları görmek için sabırsızlanıyordum.”

Bay Uzunçizme tonbalığı konservesini mideye indirdi. Selina'yı neşelendirmek için, az biraz kedi büyüsu yapmakta sakınca olmadığını düşündü.

Sonunda, mini golf alanını düzenleme ve Beyaz Fil tezgâhını hazırlama zamanı gelip çattı. Bahçe şenliği saat ikide başlayacaktı ve o zamana kadar yapılacak bir sürü iş vardı.

Okul bahçesinde çok sayıda anne, baba ve öğretmen toplanmıştı. Kutular, çantalar açılmış; çimenlerin üstüne bir dolu şey yığılmıştı. Kimse siyahlı gri kedinin bir tezgâhın altına süzüldüğünü fark etmedi.

Komşuları Bayan Sara, Selina'nın yanına geldi. Bir kutu taşıyordu.

"Bu senin için, Selina. Beyaz Fil tezgâhında duruyorsun, değil mi?"

"Evet," dedi Selina ve kutuyu almak için uzandı. İçine bakmaya hiç hevesi yoktu; çünkü, çok sıkıcı bir şey olduğundan emindi. Hiç kimsenin istemediği bir şey. O sırada, burun çekmeye benzer komik bir ses duyuldu ve kutu kıpırdadı.

Bay Uzunçizme, tezgâhın altında kedice güldü.

Selina kutunun içine göz attı.

Hemen hemen bir domuz yavrusu büyüklüğünde, mavi gözlü, parlak tırnaklı, minicik beyaz bir bebek fil vardı kutuda.

Annesi, başını çevirip de fili görünce, havaya sıçradı. “O hayvanı benim tezgâhıma koyamazsın,” dedi.

“Neden ama? O bir beyaz fil,” dedi Selina.

“Sanırım öyle,” dedi annesi. “Pekâlâ. Başımıza dert açmamasına dikkat et. Babanın mini golf alanından biraz saman getirsem iyi olacak.”

Selina'nın babası, golf topları uzağa kaçmasın diye, oyun alanını saman balyalarıyla çevrelemişti.

“Filler çörek yer sanırdım,” dedi Selina.

“Kuru ot, yaprak ve sebze,” dedi annesi. “Ama, samanla yetinmek zorunda kalacak; çünkü elimizde yalnızca bu var. Onu Bahçe Ürünleri tezgâhından uzak tut. Bütün domatesleri yiyerek sorun çıkarmasını istemiyorum!”

Birkaç kişi daha beyaz filleriyle birlikte Selina'nın tezgâhına gelince, Peter'in de, anesiyle babasının da tamamen yanıldıklarını anladı Selina. Bir Beyaz Fil tezgâhı, tam da adına uygun bir şeydi.

Bir çanta dolusu samanla dönen annesi,
“Aman Tanrı’m!” dedi. “Sanırım, daha fazla
samana ihtiyacımız olacak. Bütün bunlarla
nasıl başa çıkacağız?”

“Onları satalım,” dedi Selina.

“Ama, kimse beyaz fil istemez ki,” dedi annesi.

“Ben isterim,” dedi Selina ve mavi gözlü, parlak tırnaklı, minicik bebek fili okşadı.

3

Selina'nın Beyaz Fil tezgâhı giderek kalabalıklaştı. Uzunlar, küçükler, orta büyüklükte olanlar vardı. Kulakları grice olan en yetişkin fil dışında hepsi beyazdı.

Yetişkin fil, yolun karşısındaki Bay Atfel tarafından getirilmiş ve gelir gelmez de sorun yaratmaya başlamıştı. Öteki fillerle birlikte uslu uslu oturmak istemiyordu. Daha

önce yaşadığı uzak yerde lider oydu ve şimdi de liderlikten vazgeçmeyecekti.

Hortumunu kaldırıp, korkunç bir bağırıtı kopardı.

Selina, annesi, Bay Atfel ve yakındaki herkes elleriyle kulaklarını kapadılar.

Fil susunca, “Seni yaramaz,” diye azarladı onu Selina. “Uslu dur bakalım.”

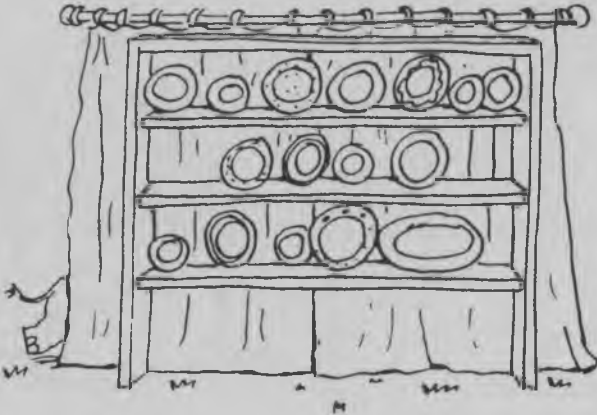
Bay Atfel’in fili hortumunu aşağı indirdi. Daha önce kimse onunla bu biçimde konuşmamıştı.

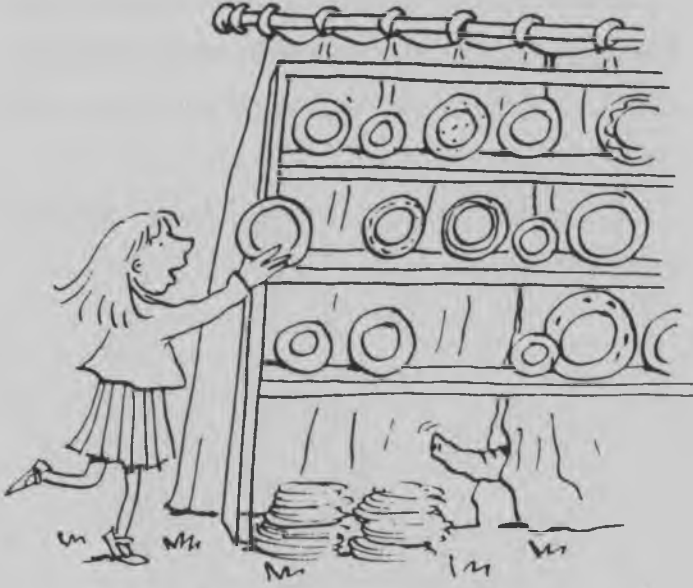

Yeniden ılık atmak için hortumunu kaldırdıysa da, Selina onu yine uyardı. “Senden utanıyorum,” dedi. “Buradaki en yetişkin fiilsin sen. Diğerklerine örnek olmalısın. Bebek gibi davranmayı bırak.”

Bay Atfel’in fili başını eğdi. Gri kulakları kızarmaya başladı. Lider fillerin küçük kızlar tarafından azarlanması pek görülmuş şey değildi.

Başını çevirdi, kimseye görünmemek için uzaklaştı. Ne var ki, Tabak Kıırma tezgâhının arkasına gitmişti.

Selina'nın arkadaşı Hanna, raflara eski tabakları diziyordu. Güzel bir tezgâhtı. Satın aldığınız üç topu, istediğiniz kadar hızlı atabiliyor, dilediğiniz kadar çok tabak kırabiliyordunuz.

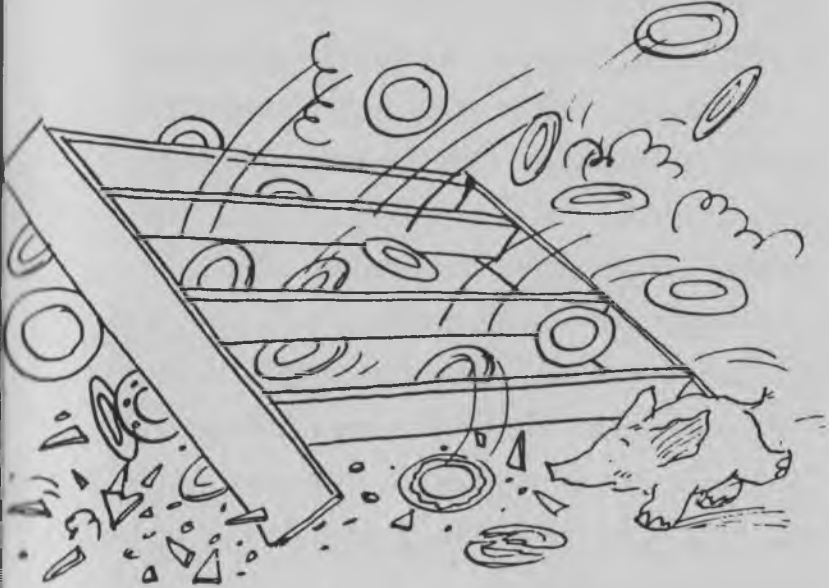
Büyük beyaz fil bunu bilmiyordu. Hortumunu rafların arkasındaki perdeden uzatıverdi. Hanna bir çığlık attı ve babasına haber vermeye koştu.

Hanna'nın babası koştuyorsa da, çok geç kalmıştı. Bay Atfel'in fili, eski tabaklarla dolu dört rafı devirmişti. Ardından, öteki dört rafı da devirdi.

“Ah, ama daha açmamıştık bile!” diye bağırdı Hanna.

“Çok özür dilerim,” dedi Selina. “Rafları yerine yerleştirmenize yardım edebilir miyim?”

“Ben yaparım,” dedi Hanna’nın babası. “Şu fili buradan uzak tut, yeter.”

Öte yandan, diğer filler de ele avuca sığmaz olmuştu. Aslında bu, tümüyle Selina’nın babasının hatasıydı.

Olay şöyle gelişmişti:

Beyaz Fil tezgâhı, Halka Atma tezgâhının yanındaydı. Peter'in en yakın arkadaşı Tim, çeşitli noktalara çengeller asmakla uğraşıyordu. Elindeki halkaların hepsini çengellere atmayı başaran, bir ödül kazanacaktı.

Selina'nın babası mini golf alanını düzenlemeyi bitirmişti. Diğer oyunlar da gereği gibi kurulmuş mu diye bakmaya geldi. Bir halkayı, çengellerden birine nişan aldı.

“Başardım!” diye bağırdı.

İsabet ettirmişti, ama bir çengele değil. Uslu uslu duran, kimsenin işine karışmayan, Hoki adlı, orta büyüklükteki filin hortumuna. Ama uslu filler bile, hortumlarına bir halka atılırsa ürkerler.

Hoki panik içinde koşmaya başladı. Giderken, hindistancevizi atışları için tezgâha yerleştirilmeyi bekleyen bir hindistancevizi yığınını devirdi.

Hindistancevizleri ortalığa yuvarlandı. Onlar yuvarlanırken çocuklar görüp, üstlerinden atladılar. Ama, bir şeyler taşımakta olan

anne ve babalar hindistancevizlerini fark etmediler. Yuvarlanan hindistancevizlerine basıp yuvarlandılar; saksılarını, hokey sopalarını ve kek kutularını düşürdüler. Başkaları da saksıların ve hokey sopalarının üstüne düştüler. Bu arada bazı çocuklar, keklerin tadına bakmanın iyi bir fikir olduğuna karar verdiler.

Bay Uzunçizme, Beyaz Fil tezgâhının altında gözlerini açtı. Bıyık altından sinsi sinsi gülümsedi. Her şey planladığı gibi geliyordu.

Sonra Selina'yı gördü. Hoki'yi yakalamaya çalışan tek kişi oydu.

Bay Uzunçizme aksırdı. Hoki, neden orada olduğuna şaşırıp, hortumunu salladı ve Selina'nın tezgâhına geri döndü.

“Of! Artık hepimiz hazırız,” dedi Selina. “Saat iki olmak üzere.”

Bay Uzunçizme yine sinsi sinsi gülümsedi ve uyumaya devam etti.

4

Selina, Hoki'ye tezgâhın arkasında durmasını söyledi. Bütün filler, rahatça görülebilsin diye sıralanmış duruyordu.

Okulun müdiresi Bayan Pop, saat tam ikide bahçe şenliğini açtı. Selina fillerini sessiz tutmak zorundaydı. Gürültü çıkararak Bayan Pop'un konuşmasını berbat etmeleri, hiç hoş olmazdı.

Konuşma bitince herkes, bir şeyler satın almak için tezgâhlara yaklaştı. Selina'nın işi başlamıştı.

“Kaça bu, Selina?” diye sordu Bayan Pop, Hoki'nin hortumunu okşayarak.

Selina, annesinin file yapıştırmış olduğu etikete baktı. “Elli lira, lütfen,” dedi.

Bayan Pop, Selina'ya parayı verdi.

Ardından, çok tuhaf bir şey oldu. Bayan Pop, bir iple bağladığı filiyle giderken, hayvan sanki küçüldü. Aşağı doğru sarkması gereken kepçe kulakları sivrilip, havaya dikildi. Ayakları birbirine yapışırken, tırnakları da yuvarlak tahta tekerleklere dönüştü.

Artık o bir fil değil, kuyruksuz bir tahta attı.

Tezgâhın altında Bay Uzunçizme, kocaman, pembe pembe esnedi ve bıyık altından sinsi sinsi gülümsedi. Öbür yanına kıvrılıp, yeniden uykuya daldı.

“Çocuk yuvamız için çok uygun,” dedi Bayan Pop, sevinerek.

Daha sonra, beyaz fillerden satın almak isteyenler kuyruğa girdiler.

Tuhaftır, her fil, satın alanın gerçekten istediği şeye dönüşüyordu –bir şamdana, bir sepet saç tokasına, yarım şişe parfüme ya da yalnızca iki parçası eksik olan bir yapboza.

Bahçe şenliği sona erdiğinde, geriye yalnızca tek bir beyaz fil kalmıştı.

Bayan Sara'nın getirdiği fildi bu –tezgâh-taki ilk fil. Hani şu, mavi gözlü, parlak tırnaklı, yalnızca bir domuz yavrusu büyüklüğünde olan.

Selina, toplanan parayı sayan annesine döndü.

“Harçlığımı hiç harcamadım,” dedi. “Acaba sence..?”

Annesi, parlak tırnaklı, küçük beyaz file baktı. Gün boyunca çok uslu durmuştu.

“Emin misin?” dedi Selina'ya.

“Kesinlikle,” dedi Selina. Küçük filin boynuna bir ip bağladı. “Haydi, eve gitme zamanı geldi.”

Küçük beyaz fil hortumunu kaldırıp, burununu çekermiş gibi komik bir ses çıkardı. Bay Uzunçizme de tezgâhın altında uyanmış, kendisinin de eve gitme zamanının geldiğine

karar vermişti.

Selina küçük beyaz fili götürürken, herkes bakıyordu. Ama fil, bir vazoya, bir çift kitap desteğine ya da hatta, bir giysi askısına dönüşmedi. Mavi gözlü, çok parlak tırnaklı, minicik beyaz bir fil olarak kaldı.

Bay Uzunçizme bıyık altından sinsi sinsi gülümsedi ve filin sırtına atladı. Eve yürümeden gitmeye kararlıydı.

Hayvanat Bahçesi Hırsızları

1

Selina'nın fili büyüdü. Hâlâ mavi gözlü ve parlak tırnaklıydı, ama artık küçük değildi. Kulakları, Selina'nın babasının mendilleri kadar büyük ve beyaz olduğu için, Selina ona Mendil adını vermişti.

Artık evde bakılamayacak kadar büyümüştü.

“Üzülme,” dedi babası. “Hayvanat bah-

çesinden, ona bakmalarını rica ederiz. Bir mektup yazmana yardım edebilirim.”

Birkaç gün sonra hayvanat bahçesinden yanıt geldi. Şöyle yazıyordu:

Apelton Hayvanat Bahçesi

Sevgili Selina,

Beyaz filine bakmak bizi çok memnun eder. Hayvanat bahçemizde bu renkte bir fil yok. Gelecek pazartesi onu nakledebiliriz.

Saygılarımla,

J. Haket

Müdür

Pazartesi günü, Selina'nın evinin önünde çok büyük bir at taşıma vagonu durdu. "Bu, fil taşımada kullandığımız özel bir araç," dedi sürücü.

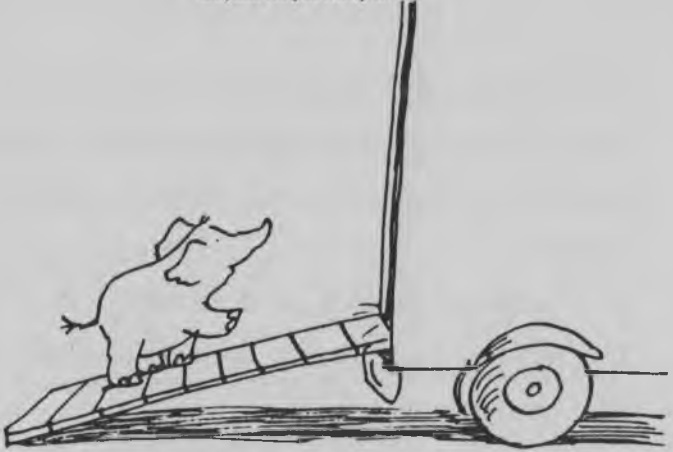
"İçine, bizimki gibi on fil sığar," dedi Selina'nın babası ve kızına Mendil'i kulübesinden getirmesini söyledi.

"Filiniz çok büyük değilmiş," dedi sürücü.

"Bizim ev için fazla büyük," dedi Selina'nın babası.

"Görüyorum," dedi sürücü. "Ama aracın

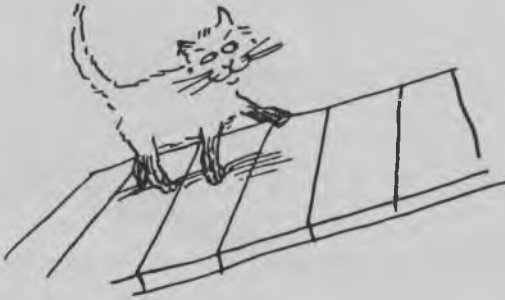

içinde de koşturup duracak şimdi.”

Mendil, taşıma aracının arkasındaki lezzetli, taze samanın kokusunu almıştı. Rampayı neredeyse hiç sorun çıkarmadan, koşarak çıktı.

Neler olup bittiğini merak eden Bay Uzunçizme de aracın içine süzülüverdi. Sürücü, kedinin vagona girdiğini görmedi. Kapıyı sür-güledi.

“Ben de onunla gidebilir miyim?” diye sordu Selina.

“Elbette. Atla!” dedi sürücü.

Bunun üzerine Selina ve babası sürücünün yanına atladılar.

Hayvanat bahçesine varınca da, dışarı atladılar. Bay Uzunçizme de öyle. Kimse onu fark etmedi; çünkü, GİŞE yazılı kulübenin dibinden içeriye süzülürmüşü.

Bakıcılar, Mendil'i karşılamaya geldiler.

"Daha önce hiç beyaz bir filimiz olmamıştı," dedi biri.

Selina'nın, bakıcılardan öğrenmek istediği bir şey vardı. "Mendil tam anlamıyla güvende olabilecek mi? Sürünün diğer filleri, beyaz olduğu için ondan kurtulmaya çalışacak mı?"

Fil bakıcısı, böyle olmayacağından emin-di. "Yalnızca doğal ortamlarında diğerleri için bir tehlike oluşturur," diye açıkladı. "Burada, hayvanat bahçesinde hepsi güvenlik içinde-ler."

Selina diğer fillerle tanıştı. Filler Mendil'i kokladı, Mendil de onları kokladı. Sonra bi-raz kuru ot bulmak için birlikte uzaklaştılar.

Fillerin yeri, sıcak ve kuytu-ydu. Dolaşabilecekleri geniş bir açık alanı vardı. Seyre-dilecek çok sayıda ziyaretçi, yenecek bol ot ve üstünde uyunacak yığınla saman vardı.

Bay Uzunçizme, hayvanat bahçesini keş-fe çıktı. Burayı soğuk ve ürpertici bulmuştu. Ot ve samanlar da sertti. Selina'nın annesi-

nin koltuğunu ya da küçük kızın yatağını yeğ-lerdi. Yiyeceklerse, pek iyi görünmüyordu. Selina'yı beklemek üzere GİŞE kulübesine geri döndü.

“Mendil'in burada çok mutlu olacağını sanıyorum,” dedi Selina, “Ama, onu her şeyden çok özleyeceğim.”

“Ne zaman istersen, gelip bize yardım edebilirsin,” dedi bakıcı. “Kafesleri temizleyecek ve hayvanları besleyecek gönüllülere her zaman ihtiyacımız var.”

Bay Uzunçizme, GİŞE kulübesinin dibinde dinliyordu. O da arada sırada Selina'yla birlikte hayvanat bahçesine gelebilirdi. Kafesleri temizleyip, hayvanları besleyecek değildi ama, belki penguen havuzunda biraz balık bulurdu.

Hayvanat bahçesinden eve otobüsle dönmeleri gerekiyordu.

Bay Uzunçizme, tam o sırada GİŞE kulübesinin arkasından belirdi.

“Bak!” dedi Selina'nın babası. “Uzunçiz-

me'ye çok benzeyen bir kedi var burada.”

“O, Bay Uzunçizme'nin ta kendisi,” dedi Selina. “Buraya nasıl geldin, Çizme?”

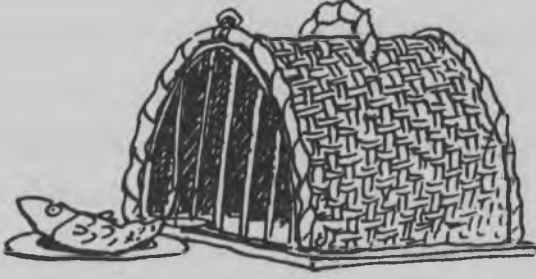
Bay Uzunçizme anlatmaya çalıştı; ama kimse onu dinlemedi. Hayvanat bahçesindeki bakıcı kediyi koymaları için bir kutu buldu.

“Oradan oraya atlayan bir kediyle otobüse binemezsiniz,” dedi.

Bay Uzunçizme, oradan oraya atlayan bir kediyle otobüse pekâlâ binilebileceğini anlatmaya çalıştı; ama kimse onu dinlemedi. Kutuyu iple bağladılar.

Bay Uzunçizme, oradan oraya atlayan kedilerle otobüse binilebileceğini kanıtlamak için, kutunun içinde dönüp dönüp durdu. Selina ve babası, onun kutuda olmasına şükrettiler.

2

Selina, Mendil'le ilgilenmek ve onu unutmadığını göstermek için her cumartesi ve pazar günü hayvanat bahçesine gitti. Mendil, buradaki yeni arkadaşlarıyla mutluydu; ama Selina onu ziyarete geldiğinde daha da mutlu oluyordu.

Selina'nın babası, hayvanat bahçesine otobüsle gittiklerinde Bay Uzunçizme'yi taşımak

için özel bir sepet aldı. Bay Uzunçizme balık yemekten iyice şişmanladı.

Bir gün hayvanat bahçesinin çocuk bölümünde yeni bir bakıcı fark ettiler. Çiñçilaların kafesini temizliyordu.

Selina şaşırđı. Hayvanat bahçesindeki bütün bakıcıları tanıdığını sanıyordu. Bu, yeni gelmiş olmalıydı.

Tam gidip adama, “Merhaba!” diyecekti ki, çok tuhaf bir şey gördü. Yeni bakıcı aniden çiñçilalardan birini kapıp, paltosunun içine sokuşturmuştu.

Selina'nın bu bakıcıyı tanımamasına şaşmamak gerekirdi. Çünkü o, bir bakıcı değildi. Çinçilaları çalıyordu!

Selina bunun nedenini tahmin etti. Çinçilaların kürkünden manto yapıyordu. Adam bunları satarsa, çok para kazanacaktı.

Çevrede kimseler yoktu. Gerçek bakıcıların çoğu çay içmeye gitmişti. Ziyaretçilerin hepsi de denizaslanlarının beslenmesini izliyordu.

Selina'nın kendi başına bir şeyler yapması gerekiyordu.

Bay Uzunçizme karnını penguenlerin bacaklarıyla tıka basa doldurmuştu. Selina'nın bacaklarına sürtündü.

“Sevgili Çizme,” diye fısıldadı Selina. “Yardım edeceksin, değil mi?”

Bay Uzunçizme bıyık altından sinsi sinsi gülümsedi. Eğer çok ağır bir iş değilse, yardım edebilirdi.

“Kaçmaya çalışırsa çelme tak, tamam mı?” diye fısıldadı Selina, Mendil’in gezinti alanına doğru giderken.

Beyaz fil mavi gözlerinden birini kırptı. O da Selina'ya yardım edecekti.

Selina, Mendil'in gezinti alanını süpürmeye başladı. Süpüre süpüre çocuk bölümüne yaklaştı. Mendil de onu izledi.

Hırsız dönünce, Selina'yı fark etti. Selina süpürüyormuş gibi yapmayı sürdürüyordu.

Hırsızın, paltosunun altına bir çinçila daha soktuğunu gözucuyla gördü. Cepleri çok büyük olmalı, diye düşündü.

Adam birden harekete geçti. Çocuk bölümünden uzaklaşmaya başladı.

“Haydi, Çizme!” diye bağırdı Selina.

Hırsızın arkasından koşup, paltosunu yakalamaya çalıştı. Adam Selina’ya göre çok güçlüydü, kendini kurtardı. Bay Uzunçizme ayak altında ezilmek istemiyordu. Hırsıza çelme takmaktan daha iyi bir fikri vardı.

Selina, denizaslanları havuzunun oradaki bakıcıya seslendi. Çaylarını içmekte olan diğer bakıcılara seslendi. Ama, hepsi de çok uzaktaydılar. Onlar yetişene kadar, hırsız, çinçilalarla birlikte kaçmış olacaktı.

Ancak, beyaz fil Mendil hazırды. Hortumunu hırsızın bacağına doladı ve adamı çekip düşürdü.

Sonra çok tuhaf bir şey oldu.

Hırsızın ceplerinden yere, altı tane, iri ölü balık düştü. Çok bayattılar. Kokuları berbattı! Hırsız burnunu kapayınca, paltosunun kollarından üç balık daha düştü. Onlar da çok bayattı. İğrenç kokuyorlardı.

Denizaslanları havuzundan koşarak gelen bakıcı kokuyu almıştı.

Diğer bakıcılar da kokuyu aldılar. Çay keyifleri berbat olmuştu. Neyin böyle koktuğunu anlamak için geldiler.

“Çinçilaları çaldı!” diye açıkladı Selina.

Hayvanat bahçesi hırsızı, ceplerinin kokmuş balıklarla dolu olduğuna inanamıyordu. Hızlı düşünmek zorundaydı. “Balıkların bedava olduğunu sandım,” dedi. “Onları kedim için aldım. Çinçilalar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bakın.”

Sol çizmesinden birkaç kokmuş balık kuyruğu, sağ çizmesinden de dört balık kafası çıkardı.

“Ah, Çizme!” dedi Selina. “Sanırım bir yanlışlık yaptık.”

“Öff!” dedi bakıcılar. “Ne koku! Toplayın şu tiksindirici şeyleri de kovaya atın,” diye bağırdılar. Bakıcılardan biri, kafesleri temizlemek için kullandıkları fırçayı uzattı. “Bu kokuyu temizlemen gerekir,” dedi adama.

Bay Uzunçizme esnedi –Kocaman, pembe pembe esnedi.

Hayvanat bahçesi hırsızı, durumu kurtardığını düşündü. Ama, penguenlerin balık kovasını eline alır almaz bir çığlık atıp, kovayı yere düşürdü. Kova, uzun kürklü çinçilalarla

doluydu.

“Demek çinçilalar hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, ha?” dedi bakıcılar.

Hırsız, çinçilaların kovadan dökülmesine neden olmuştu.

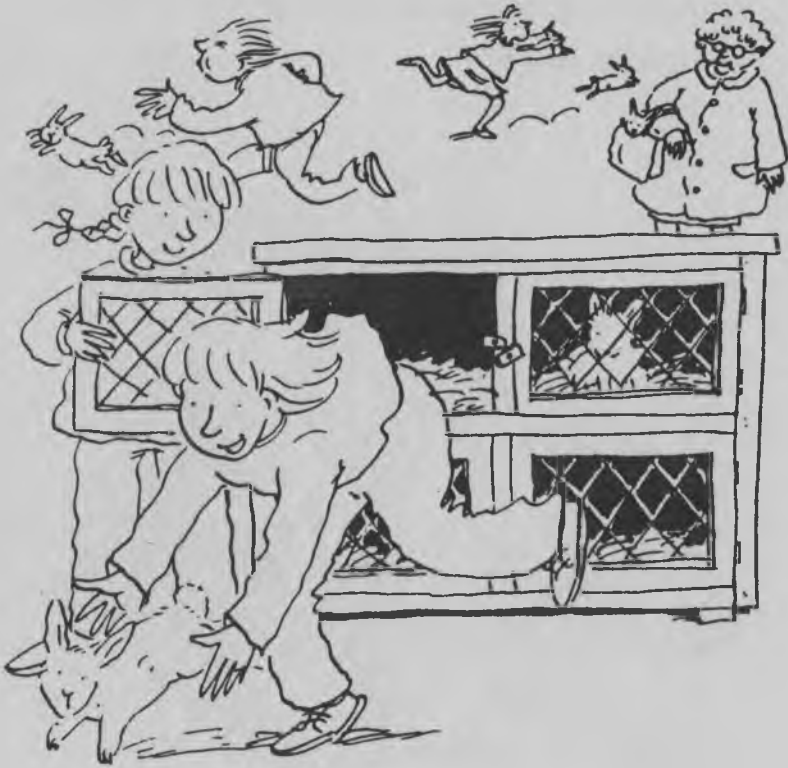

“Kaçmalarına izin vermeyin!” diye bağırdı Selina. “Eğer toprağı kazıp girerlerse, onları asla yakalayamayız.”

Hırsız, herkes çinçilaların peşinde koştu-
rurken kaçabileceğini sandı. Ama Mendil, onu
engellemek için kocaman ayağıyla adamın
paltosuna bastı.

Birçok ziyaretçi bütün bu gürültünün nedenini anlamaya geldi. Çiñçilaların yakalanmasına yardım ettiler. Selina beş çiñçilayı yakalayıp, kafeslerine koydu. Öteki yedi ta-

neyi fil bakıcısı yakaladı. Sonuncuyu yakalayanısa, Mendil oldu. Kaçmasın diye ayağını hırsızın paltosunun üstünde tutan Mendil, son çinçilayı uzun hortumuyla tutup kaldırdı ve bakıcılara uzattı.

Bakıcılardan biri, koşup polise haber verdi ve polisler hırsızı götürdüler. Adam hâlâ bayat balık kokuyordu.

“Aferin, Mendil,” dedi bakıcılar.

Bay Uzunçizme, kendisine de teşekkür edilmesi gerektiğini düşünüyordu; ama kimse onu dinlemedi.

Hayvanat bahçesinin müdürü çok sevinmişti. “Mendil’i almamızı önerdiğiniz için çok memnunum,” dedi. Onları, ertesi gün, teşekkür için düzenleyeceği özel çay partisine davet etti.

Selina'nın annesi, babası, Peter ve Bay Uzunçizme de davetliydimler. Peter, kuru ot ve çiğ et ikram edileceğini söylediye de, öyle olmadı. Mendil'e fazladan kuru ot verildi; ama çocuklara sandviç, kek, dondurma ve sevdikleri diğler şeyler verildi.

Bay Uzunçizme'ye de, hepsini yiyebileceği bir kova dolusu balık verildi.

Komikti ama, hayvanat bahçesi hırsızını yakalandığından beri, balığa düşkünlüğü kalmamıştı Bay Uzunçizme'nin.

Bay Uzunçizme'nin Tatili

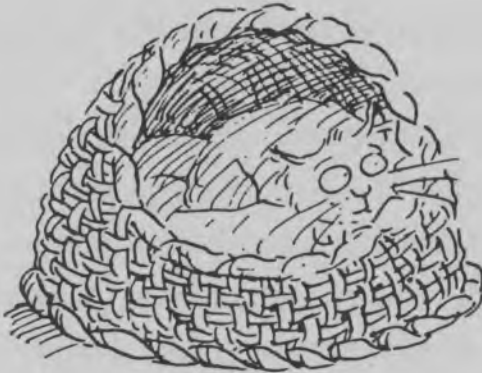

1

Tatil gelmişti ve bütün aile Bay Uzunçizme'yi arıyordu.

Bay Uzunçizme, geride bırakılmaktan nefret ediyordu. Kumda oynamaktan, en az Selina kadar hoşlanacağından emindi. Neden kedi evine gitmesi gerektiğini anlayamıyordu. Sıradan kediler giderdi kedi evlerine, onun gibi büyülü kediler değil.

Bunun için bahçedeki çalıların arkasına saklanmıştı; ama Selina onu orada bulacağını biliyordu. Bay Uzunçizme, Selina'nın geldiğini duyunca koştu, bahçe kulübesine, tırmıklarla çapaların arasına saklandı. Ama, Peter onu orada bulacağını biliyordu. Bay Uzunçizme koştu, merdivenin altındaki dolaba saklandı. Ama, Selina'nın babası onu orada bulacağını biliyordu. Bay Uzunçizme koştu, garaja, arabanın altına saklandı. Ama, Selina'nın annesi onu orada bulacağını biliyordu. Bay Uzunçizme koştu, kedi sepetine girdi. Kimse onu orada aramayı akıl etmezdi.

Aile, deniz kenarında bir yazlık kiralamıştı. Küreklerini, kovalarını, balık ağlarını topladılar ve arabanın bagajına yerleştirdiler. Selina'nın annesi uyku tulumlarını unutmadı. Peter çantaları unutmadı. Babası da son anda, yemek sepetini hatırladı.

“Nerede bu kedi?” diye bağırdı. “Onu bulamazsam, kedi evine nasıl götürebilirim?”

“Neden bizimle gelemiyor?” diye sordu Selina. “Çok iyi bir kedi o.”

“Kediler deniz kenarına götürülmez, akıllım,” dedi Peter.

“Bay Uzunçizme farklıdır,” dedi Selina.

Selina'nın annesi ve babası, Bay Uzunçizme'nin farklı bir kedi olduğu görüşüne katılıyorlardı; ancak, bunun onu bulmalarına yararı yoktu.

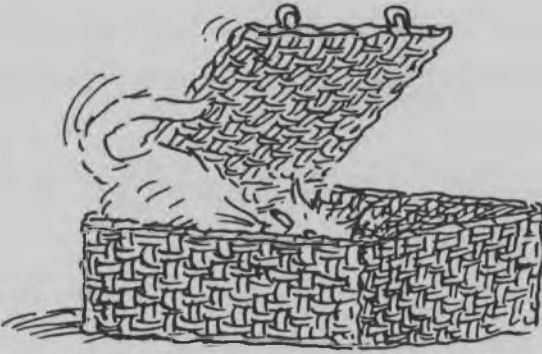
“Onu bulursak, bizimle gelebilir mi?” diye sordu Selina.

“Elbette, gelemez,” dedi babası. “Kedi evinde yer ayırttım onun için.”

Ama, hâlâ Bay Uzunçizme'yi bulama-

mışlardı. Selina'nın annesi, Bayan Sara'ya evin anahtarını verdi ve onlar tatil deyken kediyi beslemesini rica etti. Selina'nın babası, kedi evine telefon edip, Bay Uzunçizme'nin yerini iptal etti. Selina, Mendil'e hoşça kal demek için hayvanat bahçesine gitti. Bakıcılara, deniz kenarından taş getireceğine söz verdi.

Hepsi gitmeye hazır olunca, Bay Uzunçizme kedi sepetinden çıkıp, yemek sepetine girdi. Kimse onu fark etmedi. Selina'nın babası, yemek sepetini arka koltuğa, Selina ve Peter'in yanına koydu. Arka koltuk sıkışık oldu.

Biraz yol almışlardı ki, motordan komik bir ses duyuldu.

“Ah, hayır, bu kadar çabuk olamaz!” dedi babaları. Arabayı durdurdu ve motora bakmak için ön kapağı açtı.

Bay Uzunçizme, yemek sepetinin içinde büyük altından sinsi sinsi gülümsedi.

“Sanırım sorunu buldum,” dedi babaları. Ön kapağın altından üç süt şişesi çıkardı. “Kim koydu bunları buraya?” dedi, Peter’e dik dik bakarak.

“Ben koymadım,” dedi Peter.

“Ben de koymadım,” dedi Selina.

“Birisi koymuş olmalı,” dedi babaları.

“Bu kadar çok süte ihtiyacımız yok ki.”

Şişeleri arka koltuğa, Selina, Peter ve yemek sepetinin yanına yerleştirdi. Arka koltuk çok sıkışık oldu.

Selina'nın babası arabayı sürmeye devam etti. Bir süre sonra, motordan yine komik bir ses geldi.

“Ah, hayır, yine mi?” dedi.

Arabayı durdurdu; bu kez anneleri, ön kapağı açıp baktı. İçeride altı kutu kedi maması vardı.

“Bay Uzunçizme’yi götürmeyeceğimizi biliyordun, Selina,” dedi annesi. “Sütleri içebiliriz; ama kimse kedi mamalı sandviç istemez.”

“Ama ben yapmadım,” dedi Selina.

“Ben de,” dedi Peter.

Anneleri, kedi mamalarını arka koltuğa, Selina, Peter, yemek sepeti ve üç süt şişesinin yanına koydu. Arka koltuk çok çok sıkışık oldu.

Bir süre daha gittikten sonra yemek zamanı gelmişti.

“İşte, baba!” diye bağırdı Selina. “Şurası uygun.”

“Çok geç, orayı geçtim bile,” dedi babası ve sürmeye devam etti. On dakika sonra Peter bağırdı; “İşte, baba!”

“Tam arkamda bir araba var. Şimdi duramam,” dedi babası ve sürmeye devam etti.

Aniden, motordan komik bir ses yükseldi.

Babaları telaşla arabayı durdurunca, ar-

kasındaki dört araba kornalara bastı. “Sanırım, motora bağlanmış halde kedi sepetini bulacağız şimdi de,” diye homurdandı Selina’nın babası.

Peter ön kapağı açtı. “Burada motordan başka bir şey yok,” dedi.

Babası da baktı. Peter haklıydı. Yalnızca motor vardı.

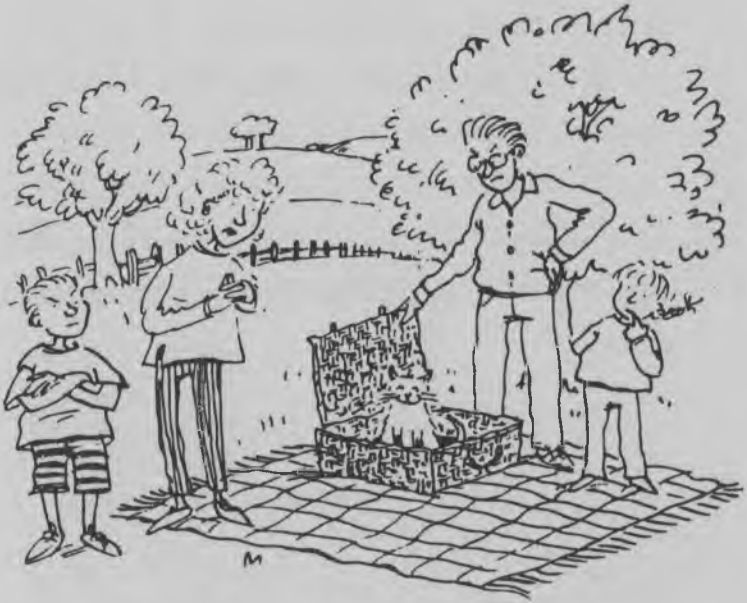
“Piknik için ne güzel bir yer,” dedi anneleri. Yol boyunca gördükleri en uygun yerdi burası. Bir koruluğun hemen yanında, arabayı park etmek ve yürüyüş yapmak için elverişli bir alanda durmuşlardı.

Çocuklar ağaçların arasına koştular ve yemek için uygun, çimen kaplı bir açıklık buldular.

Babaları yemek sepetini getirdi; çimenlerin üstüne bir örtü serdiler.

“Yemek için sabırsızlanıyorum,” dedi babaları.

Sepeti açtı. İçinde hiç yiyecek yoktu; yalnızca, mırlayıp duran Bay Uzunçizme vardı.

Selina'nın babası bu durumdan hoşlanmamıştı. "Yiyecekler nerede?" diye sordu. "Bir şeyler yemeden deniz kıyısına kadar onca yolu nasıl gideceğim. Bu kimin fikriydi?"

"Benim değil," dedi Peter.

"Benim de değil," dedi Selina.

Ama sevinmişti. Sonuçta, Bay Uzunçizme'nin de onlarla birlikte tatile gelmesi kaçınılmaz olmuştu. Onu eve geri götüremeyecekleri kadar çok yol gelmişlerdi; ayrıca, babaları da

kedi evindeki yeri iptal etmişti.

Selina'nın annesi bagaja baktı. Uyku tulumlarından birinin rulosu çözülmüştü.

“Yiyecek koymak için tuhaf bir yer,” dedi. Sandviç kutularını, elma ve muzları, karides cipsi torbalarını, çözülmüş uyku tulumundan çıkardı.

“Uyku tulumlarını bagaja *sen* koymuştun,” dedi Selina'nın babası. Hâlâ somurtuyordu.

Ancak, Bay Uzunçizme aldırmadı. Biraz kedi maması yedi, biraz süt içti. Sonra da uymak için yemek sepetine yerleşti.

2

Selina'nın anne ve babası tatilden keyif alamadılar. İlk gün yağmur yağdı. İkinci gün de yağmur yağdı. Üçüncü gün güneş çıktı ve kumsala inebildiler. Babalarının burnu güneşten yandı. Dördüncü gün, annelerinin sırtı güneşten yandı. Bay Uzunçizme, kumu sevmediğine karar verdi. Kum taneleri tüylerinin arasına giriyordu.

Ama, Peter ve Selina her gün kumsala gidip yüzdüler. Tatilin keyfini çıkarıyorlardı.

Son gün babalarının burnu kahverengileşmiş; annelerinin sırtı da artık acımaz olmuştu. Selina'nın babası erkenden kalkıp, eşini uyandırdı. "Hava iyi görünüyor. Bir tekne gezisi yapalım," dedi. "Fotoğraf makinesini ve yemek sepetini de alırız."

Tekne limandan kalkıyor, körfezi geçip, Uçurum Tepesi'ne gidiyordu.

Selina'nın annesi esnedi, yeniden uymaya çalıştıysa da, Selina'nın babası bu tatili güzel sonlandırmak istiyordu.

Anne, hepsine kahvaltı yaptırdı ve çıkmadan önce sandviçler hazırladı.

"Bu kez sandviçleri uyku tulumuna sarma!" diye takıldı Selina'nın babası.

"Onu ben yapmamıştım," dedi anne.

"Ben de," dedi Selina.

"Ben de," dedi Peter.

"Öyleyse, kedi yapmış olmalı; çünkü ben de yapmadım," diye güldü baba.

“Kediyi beslediniz mi?” diye sordu anneleri. “Onu evde kapalı bıraksak iyi olur. Son gün kaçmasını istemeyiz.”

Böylece Bay Uzunçizme’yi yazlığa kapattıp, Uçurum Tepesi’ne giden tekneye yetişmek üzere limana indiler.

Bay Uzunçizme, bir yazlıkta kapalı kalmanın tatil geçirmek için hiç de uygun olmadığını düşünüyordu. Banyoda açık bir pencere bulup, dışarı atladı. Aileyi, görünmeden kumsala dek izledi.

Liman, balıkçı tekneleri ve martılarla doluydu.

“Bakın, bir katamaran,” dedi Peter. Birbirine tutturulmuş, ince uzun iki kanoya benzeyen iki gövdeli bir tekneydi bu. “Keşke Çizme’yi getirseydik. Tam ona göre bir tekne.”

Bay Uzunçizme katamarana burun bük-tü. Çok sıkıcı bulmuştu bu tekneyi. Balıkçı tekneleri çok daha güzel kokuyordu. O sırada bir martı, savaş uçağı gibi pike yaparak onu kovalamaya başladı.

“Bakın! Tıpkı Çizme’ye benzeyen bir kedi var şurada,” dedi Selina.

“O olamaz,” dedi Peter. “Yazlığa kilitledik onu.”

“Her neyse. Çizme bir martının kendisini kovalamasına izin vermezdi zaten,” dedi Selina.

Binecekleri teknenin yaklaşmasını izlediklerinden, Bay Uzunçizme’nin bıyık altından sinsi sinsi gülümsediğini fark etmediler. Ama,

ansızın balıkçı teknelerinin üstünde beliren bir sürü model uçağın, martıları uzağa kovaladığını gördüler.

“Buralarda bir model uçak kulübü olsa gerek,” dedi babaları.

“Onları uçuran birini göremiyorum,” dedi Peter. Çevresine bakındı; ama artık tekneye binmeliydiler.

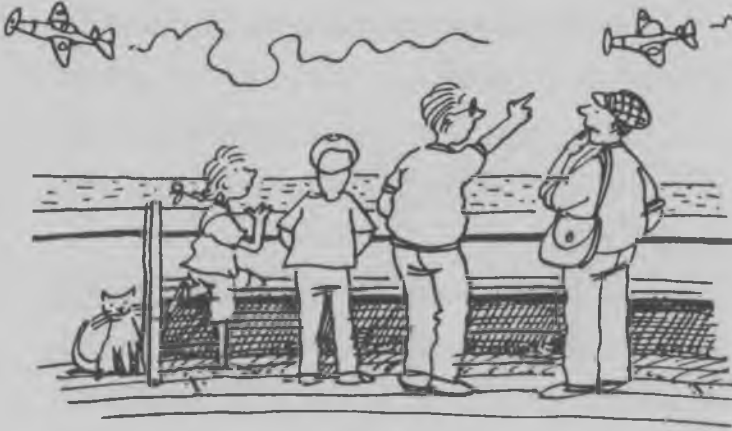
Tekne büyük değildi. Yaklaşık yirmi kişi alabiliyordu. Motorun bulunduğu tek bir kabini vardı ve yolcular, güvertedeki ahşap sıralara oturmak zorundaydılar. Motor kabininin üstünden, tepesinde bayrak sallanan uzun bir direk çıkıyordu.

“Kediler binemez,” dedi tekne kaptanı. Bay Uzunçizme’nin binmeye niyetlendiğini sezmişti.

“Elbette binemez,” dedi Selina’nın babası. Bay Uzunçizme’nin yazlıkta, güven içinde kilitli olduğunu sanıyordu.

Kaptanın model uçaklarla başı dertteydi. Uçaklar, motor kabininin çevresinde öylesine

dönüp duruyorlardı ki, adam, görüşü kapan-
dığı için tekneyi limandan çıkaramıyordu.

Herkes model uçakların derdindeyken, Bay Uzunçizme tekneye atladı. Bir sıranın altına saklandı.

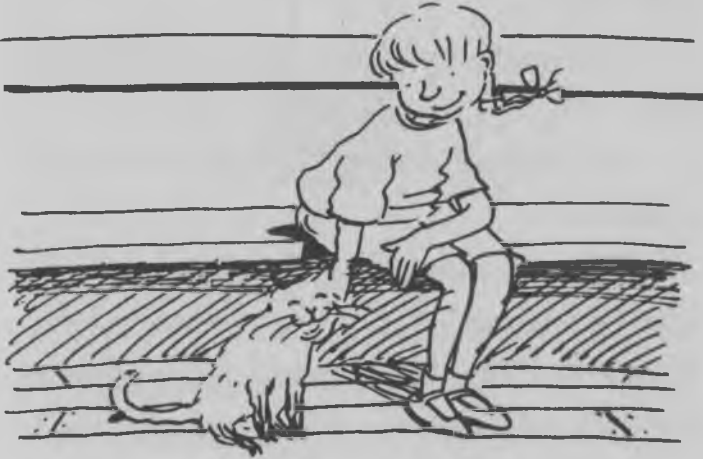
“Hay, şu uçaklar!” diye bağırdı kaptan. Ücretleri toplamaya yardım eden çocuğa, “Bu koşullarda işimi nasıl yapabilirim?” diye yakındı.

Selina'nın babası teknenin önüne gidip, model uçakları kimin yönettiğini anlamaya çalıştı. Peter de aynı amaçla, teknenin arka

tarafına gitti.

Selina, o anda, sıralardan birinin altındaki Bay Uzunçizme'yi gördü. Oturdu ve elini uzatıp, kedinin çenesinin altını okşadı.

“Dışarı nasıl çıktın, Çizme?” diye fısıldadı.

Bay Uzunçizme kocaman, pembe pembe esnedi; model uçaklar da uzaklaştı. Martılar geri geldi; ama sıranın altında duran Bay Uzunçizme'yi fark etmediler.

“Tuhaf,” dedi Selina'nın babası. “Uçakları kimin çalıştırdığını göremedim.”

Kaptan, olanlar tümüyle onun suçuymuş gibi, Selina'nın babasına dik dik baktı. Motorun ipini çekince, kamyon sesine benzeyen gürültüler yükseldi. Tekne, yağlı sular püs-kürterek, limandan çıkmaya başladı.

Martılar teknenin çevresinde haykırıp bağıırıyordu.

“Çok hoş,” dedi anne. Güneş gözlüğünü taktı.

“Bir dakika,” dedi baba. “Yanlış yöne gidiyoruz.”

Tekne, Uçurum Tepesi'ne değil, açık denize yönlenmişti. Yanlış tekneye binmişlerdi. Bu tekne, birkaç mil ilerideki adaya gidiyordu. Çok daha uzun ve elbette, pahalı bir yolculuktu bu.

Yardımcı çocuk, ücretleri toplamaya geldi. Selina'nın babası ceplerini karıştırdı. Yeterli para bulmayı umuyordu.

“Para çantanı getirdin mi?” diye sordu eşine. “Harçlıklarınız yanınızda mı?” diye sordu Peter ve Selina'ya da.

Hiçbiri yanına para almamıştı.
Baba parasını saydı.
“Tıkı tıkına yetiyor,” diye homurdandı.

3

Körfezin dışında büyük dalgalar vardı. Sular teknenin bir yanından güverteye vuruyordu.

Bazı yolcular şemsiyelerini açtılar.

“Bu yolculuğu daha önce de yapmışsınız anlaşılır,” dedi Selina’nın babası onlara.

Selina ve Peter ıslanıyordu.

“Bu yana gelin,” dedi anneleri. İkisi de oturabilsin diye yer açtı. Ama Bay Uzunçiz-

me, hâlâ geminin dalga alan yanındaydı ve sudan nefret ederdi.

“Bir fotoğraf çekeyim,” dedi Peter. Makineyi dalgalara ve şemsiyeli yolculara ayarladı. Ancak, bir şey dikkatini çekti. “Çizme bu!” diye bağırdı.

“Saçmalama,” dedi Selina’nın babası. “Onu yazlıkta kapalı bıraktık.”

“Çizme’ye çok benziyor,” dedi annesi.

“O olamaz. Teknenin kedisidir,” dedi baba ve gittikçe yaklaşan adayı seyre daldı.

Zavallı Bay Uzunçizme ıslandıkça ıslanıyordu. Teknenin dalga alan yanındaki sıranın altından sürünerek çıktı; ama güverte suyla kaplıydı. Kaptan, tekneyi koca bir dalganın ortasına doğru çevirdi. Sular motor kabininin üstünden aştı. Şemsiyeli yolcular, sulardan korunmak için tam zamanında şemsiyelerini tuttular. Bay Uzunçizme yaklaşan dalgayı görmedi; ama dalga onu görmüştü. Dalgayı, suratinin tam ortasına yedi. Yüz ıslak balığın aynı anda suratına çarpması gibi bir

şeydi hissettiği.

Bayrak direğinin en tepesine fırladı. Patileriyle bayrağa tutunarak asıldı kaldı ve miyavlamaya başladı.

“Yardım edin!” diye bağırdı Selina. “O benim kedim!”

“Bu yüzden, Kediler Binemez demiştim,” diye bağırdı kaptan. “Bayrağımı parça parça etmeden indirin onu.”

“Onu kurtarmalıyız!” dedi Selina ağlamaklı.

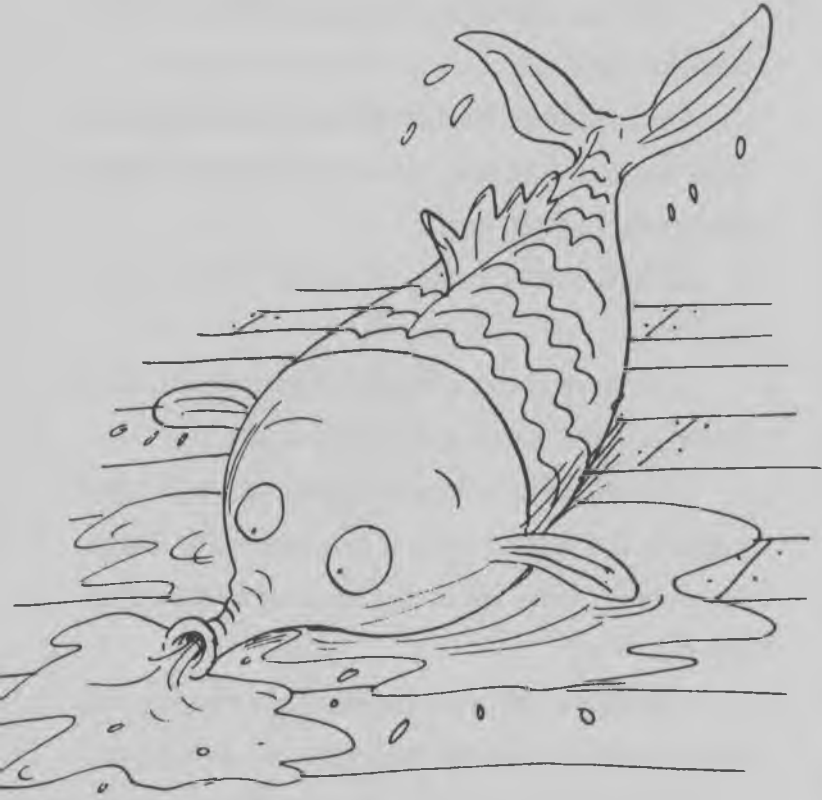
Tekneye daha çok dalga giriyordu. Yolcular paniğe kapılmaya başladılar.

“İmdat! Bu teknede fazla su var!” diye bağırdı bir kadın yolcu. Şemsiyesiyle dalgaları iterek, içeri girmelerini önlemeye çalışıyordu.

“Batıyoruz!” diye haykırdı bir başka yolcu. Çantasından can yeleğini çıkarıp giydi.

Yardımcı çocuk telsizle kurtarma gemisini çağırdı. “İMDAT! Batıyoruz!”

Bunun üzerine, Bay Uzunçizme var gücüyle miyavladı ve küçük bir balınayı andıran kocaman bir balık, teknenin içine düşüverdi. Ağzını açınca bütün yolcular çılgılığı bastılar. Büyük balık, tekneyi dolduran suları içti. Bu

arada bir de şemsiye içti. Bay Uzunçizme tıslayınca, yeniden denize atladı.

“Sonumuzun geldiğini sanmıştım,” dedi Selina’nın babası.

“Kedimi kurtarın!” diye bağırdı Selina. “Sıkı tutun, Çizme!”

Peter, bayrak direğinin tepesine sıkı sıkı sarılmış Bay Uzunçizme'nin fotoğrafını çekti. Selina, kediyi kurtarmak için direğe tırmanmaya çalıştı.

“İn aşağı!” dedi babası.

“Ne yapabiliriz?” diye bağırdı annesi de.

O sırada bir başka tekne yaklaştıkça yaklaşıyordu. Kurtarma gemisiydi bu.

“Yardım edin!” diye bağırdı Selina. “Kedimi kurtarın, lütfen!”

“Kedi mi?” dedi kurtarma görevlileri. “Sizleri boğulmaktan kurtarmaya geldik, bir kediyi değil.”

“Biz iyiyiz. Büyük bir balık gelip, bütün suyu içti,” dedi Peter; ama görevliler ona inanmadılar. Kaptan da aynı öyküyü anlatınca, adamlar onun güneşte fazla kalmış olduğunu söylediler.

“Kedimi kurtarın, lütfen!” dedi Selina. “Çok korktu.”

Ufak tefek bir kurtarma görevlisi, Bay Uzunçizme'yi almak için direğe tırmandı. Çizme, bütün tırnaklarıyla onu tırmalamaya hazırlandı.

“Tırmalama, Çizme! Sana yardım etmeye geliyor.”

Bay Uzunçizme bundan pek emin değildi. Kurtarma görevlisini, yine de kimin patron olduğunu göstermek için hafifçe tırmaladı.

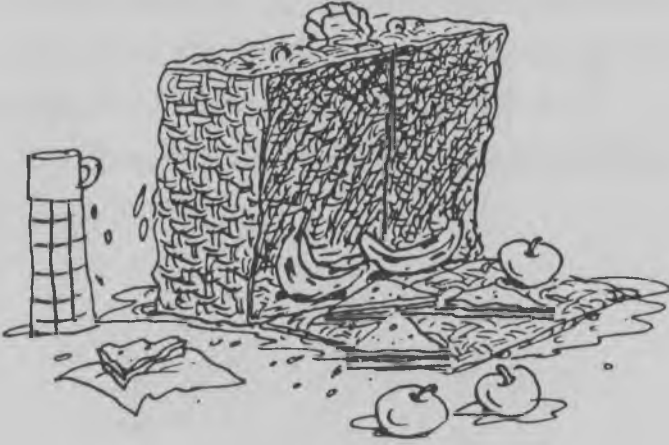
“Çok teşekkür ederim!” dedi Selina. Sırılsıklam olmuş Bay Uzunçizme’yi kucakladı.

“Önemli değil,” dedi kurtarma görevlileri. “Ama, bir daha kediyle denize açılmayın.”

“Kediler Binemez *demiştim*,” dedi kaptan.

Kurtarma gemisi, başkalarının yardımına gitmek üzere uzaklaştı. Çocuklar el salladı, Bay Uzunçizme de el salladı.

4

Sonunda tekne adaya vardı, ve herkes aşağıya indi. Fotoğraf makinesini alan Peter, adanın resimlerini çekti. Selina, Bay Uzunçizme'yi kucağına aldı.

Baba yemek sepetini almıştı; ama iskeleye takılınca, elinde sepet falan kalmadı. Birinin şemsiyesiyle sepeti denizden çıkardıysa da, artık çok geçti. Elmalarla muzlar iyi durumday-

dı gerçi ama, sandviçler çok ıslanmıştı.

“Tuzlu, ıslak sandviç sevmem,” dedi Peter.

Bay Uzunçizme bu kez yardım etmemeye karar verdi. Bugün yeteri kadar büyü yapmıştı. Pembe ağzını ve sivri dişlerini göstererek esnedi. Sonra Selina'nın kollarında uykuya daldı ve uyanmaya da yanaşmadı.

Babaları bir pastane buldu. “Pahalı bir gün oldu bu,” diye homurdandı.

Geri dönüş için tekneyi yağmur altında beklemek zorunda kaldılar. Bütün bu süreyi pastane de geçirmek çok pahalı olurdu. Selina, Bay Uzunçizme'yi kazağının içine soktu; ama kedi yine de ıslandı.

Selina'nın babası, kedi için de ücret ödemek zorunda kaldı. Hem gidiş, hem dönüş için.

Yazlığa geri döndüler. Anneleri ısıtıcıyı yaktı; babaları çay yaptı.

“Bir daha tatile çıktığımızda bu hayvan, kedi evine gidecek,” dedi. “Onu bulmak ne

kadar uzun sürerse sürsün, umurumda değil.”

Bay Uzunçizme tartışmadı. Bu, ailesiyle son kez tatile çıkışıydı.

“Eve dönmek hoş olacak,” dedi Selina.

Hepsi onunla aynı görüşteydi. Annesi, bahçeyle uğraşmayı iple çekiyordu. Babası ve Peter, televizyonda futbol maçı seyretmeyi iple çekiyorlardı. Selina, hayvanat bahçesini ve Mendil’i görmeyi iple çekiyordu.

Oysa, Bay Uzunçizme hiçbir şeyi iple çekmiyordu. Yatağı sıcak, midesi doluydu. Böyle olduğu sürece, nerede bulunduğunun hiç önemi yoktu.

